

1 Eline

Wie is Eline Vere?

Eline is een jonge vrouw.

Zij woont in het deftige Den Haag van eind 19^e eeuw.

Eline lijkt op haar vader: slank, donker haar en een bleke huid. Ze is net zo'n dromer als hij was.

Hij was een schilder die in zijn dromen de mooiste schilderijen kon maken.

Maar als hij dan echt ging schilderen, lukte het niet.

Hij gooide zijn penselen weg. En hij ging op de bank liggen somberen over zijn mislukkingen.

Eline herinnert zich dat ze heel graag bij hem was.

Ze was nog klein toen hij doodging.

Hij stierf van verdriet over zijn mislukte leven.

Betsy, de oudere zus van Eline, lijkt meer op hun moeder. Hun moeder was een sterke vrouw.

Een vrouw die wist wat ze wilde.

Eline was altijd een beetje bang voor haar moeder.

Haar moeder stierf heel plotseling aan een

hartkwaal. Dat gebeurde vlak na haar vaders dood.

De twee zusjes blijven na de dood van hun ouders in Den Haag wonen, bij een rijke tante.

Die tante is al vroeg weduwe geworden en heeft geen kinderen.

Oom Daniël uit Brussel, een broer van hun vader, wordt hun *voogd*.

Eline groeit bij de tante op tot een wat gespannen vrouw. Betsy wordt een vrouw vol energie. Zij speelt de baas over Eline. Niet dat Eline dat erg vindt. Nee, ze vindt het juist fijn dat ze op haar zus kan leunen.

Eline is dol op zingen en op feestjes.

Veel jongens worden verliefd op haar.

Ze ziet er ook altijd uit als een engel, in prachtige jurken met veel kant.

Eline vindt het heerlijk, al die aandacht van jongens.

Twee keer is ze al ten huwelijk gevraagd, maar ze heeft allebei de keren 'nee' gezegd.

Dan ontmoet ze Henk van Raat. Een wat dikke, luie jongeman. Hij ziet er totaal niet uit als de man van haar dromen.

Maar toch ... er is iets bijzonders aan hem, vindt ze.

Hoe hij naar haar kijkt, hoe zijn stem klinkt ...

Ze gaat naar hem verlangen. En ook hij kijkt uit naar elke ontmoeting met Eline, het dromerige, tere vrouwtje.

Alles verandert als Henk en Betsy elkaar ontmoeten. Henk vindt Betsy stoer en vrolijk. Met haar kan hij lol maken.

Hij voelt zich op een avond zo aangetrokken tot Betsy, dat hij vraagt of ze zijn vrouw wil worden.

Ze zegt meteen 'ja'.

Als Eline hem de volgende dag met een bedroefd gezicht gelukwens, heeft hij al spijt van zijn daad.

Henk en Betsy trouwen.

Betsy verhuist naar het huis van Henk en al snel krijgen ze een zoon. Benny heet de jongen. Hij is geestelijk niet helemaal in orde.

Eline blijft bij haar tante wonen.

Maar een jaar na het huwelijk van Henk en Betsy sterft de tante.

Haar huis moet worden verkocht.

Henk en Betsy willen dat Eline bij hen komt wonen.

Eline wil dat eerst niet.

Ze is bang voor de aantrekkingskracht die Henk nog steeds op haar uitoefent.

Maar later gaat ze toch op hun aanbod in.

En zo komt het dat Eline in het huis van haar zwager Henk gaat wonen.

Ze woont daar nu drie jaar.

Lui

Het is halfdrie in de nacht.

Eline hoort haar zus en zwager thuiskomen.

Ze hoort haar zus Betsy naar boven lopen.

Langzaam staat Eline op uit haar stoel.

Ze rekt zich uit en loopt de gang op.

‘Zo, Eline, nog niet naar bed?’

Betsy kijkt haar zusje aan.

‘Nee,’ antwoordt Eline, ‘ik heb wat zitten lezen.

Was het een leuk feest?’

‘O, ja,’ zegt Betsy. ‘Alleen Henk heeft de hele avond geen stom woord gezegd.’

Driftig schopt Betsy haar schoenen uit.

‘Je hebt toch wel gezegd dat ik niet lekker ben.

Dat ik daarom niet kon komen?’, vraagt Eline.

‘Ja, natuurlijk. Maar zeg nu alsjeblieft niets meer tegen me. Ik ben zo moe. Ik wil slapen.’

Betsy draait zich om en trekt haar zwarte kanten jurk uit.

Eline wil iets gemeens tegen haar zus zeggen, maar ze slikt het in.

In plaats daarvan legt ze haar hoofd tegen het hoofd van Betsy.

Ze verlangt zo naar een beetje liefde.

Betsy duwt haar van zich af en kijkt haar aan.

‘Ben je echt ziek, of ...?’, vraagt ze.

‘Nee, alleen een beetje ... een beetje lui. Maar ik ga al, hoor. Slaap lekker.’

‘Ja, slaap lekker.’

Henk van Raat

In de gang staat Eline even stil.
De hele avond is ze alleen geweest.
Ze verveelde zich en hing wat in een stoel.
Hoe langer ze zat, hoe ongelukkiger ze zich voelde.
Nu verlangt ze naar iemand die met haar wil praten.
Maar Betsy wil niet praten.
En haar zwager Henk komt de trap niet op.
Die zit natuurlijk beneden nog de krant te lezen.

Ze aarzelt. Zal ze naar hem toe gaan, of niet?
Dan loopt ze de trap af en stapt de kamer in.
Henk draait zich met een ruk om. Glas whisky in de ene hand, krant in de andere.
'Zo, meisje', klinkt zijn zware stem. Zijn blauwgrijze ogen kijken haar vriendelijk aan.
'Heb je je niet verveeld, zo helemaal alleen?'
'Wel een beetje. Maar jij misschien ook?'
'Ik? Nee, hoor, het was best gezellig.'

Eline loopt naar de grote spiegel die boven de haard hangt. Ze kijkt naar zichzelf en rekt zich uit.
Dan haalt ze haar handen door haar loshangende haar. Ze hoopt dat Henk haar ziet. Maar die is zijn krant aan het lezen.
Ze rekt zich nog een keer uit voor de spiegel en zucht dan diep.

Henk kijkt op.

‘Is er wat, meisje? Kom, vertel eens wat er is.’

‘Ach ... ik ben al de hele dag een beetje zenuwachtig.’

Henk begint te lachen.

‘Jij ook met je zenuwen! Kom op, zusje, een beetje vrolijk worden, hoor. Wil je wat whisky?’

‘Eén slokje dan ... uit jouw glas?’

Eline buigt zich voorover naar Henk en hij brengt lachend het glas naar haar mond.

Dan ziet hij tranen in haar ogen.

Met een klap zet hij het glas terug op tafel en pakt haar handen beet.

‘Kom, meisje, vertel. Er is iets. Heeft Betsy, of ...’

Eline begint te snikken.

‘Wat heb ik aan mijn leven’, jammert ze.

‘Niemand geeft om mij. Niemand zit op mij te wachten. Het heeft allemaal geen zin meer. Ik kan maar beter dood zijn.’

Henk kijkt haar met zijn goedige blik aan.

‘Niet waar, Eline. Je weet toch dat Betsy en ik blij met je zijn. En onze Benny is dol op je, dat weet je toch?’

Eline legt haar hoofd tegen zijn schouder en slaat een arm om zijn nek.

Maar ze blijft snikken en klagen.

Steeds weer zegt ze dat niemand van haar houdt, dat ze liever dood wil.

Henk voelt zich ongemakkelijk door haar omhelzing. En hij is blij als ze eindelijk zwijgt. Haar hoofd ligt nog steeds op zijn schouder als hij zegt: 'Je bent gek, zus. Wij houden echt allemaal van je.'
'Nee, Henk ...' Eline kijkt hem met vochtige ogen aan.

Henk schudt zich los.

'Lach dan, als je kunt', zegt hij plagend. Even later begint ze te lachen.

En als ze samen de trap op lopen en hij haar probeert op te tillen, gilt ze het uit van plezier.

Benny

De volgende ochtend is Eline in een goed humeur.
Ze speelt wat met Benny.

‘O, ja’, zegt Betsy ineens tegen haar. ‘Ga je vanavond mee naar de opera? Vrienden van me hebben twee kaartjes over. Henk wil niet, dan kun jij mooi mee? Het zijn goede plaatsen hoor: een *loge* voor vier personen.’

‘Leuk, ik ga mee’, knikt Eline.

Uit de keuken klinkt geschreeuw.

De meiden hebben ruzie. Betsy rent weg uit de kamer.

Even later hoort Eline Betsy’s boze stem.

Benny staat met open mond te luisteren naar al die herrie.

‘Kom Benny, ga je mee naar tantes kamer?’, vraagt Eline.

Ze kijkt hem lachend aan en steekt haar hand naar hem uit.

Hij pakt haar hand en samen lopen ze de trap op.

Eline heeft twee kamers op de eerste verdieping: een slaapkamer en een zitkamer.

Tussen de kamers hangt een dik gordijn.

De zitkamer is rommelig vol, maar heel gezellig.

Schuin in een hoek staat een piano.

Tegen een wand vol schilderijen staat een *divan* met daarnaast een grote plant.

De bladeren van die plant hangen over de divan heen.

Eline geeft Benny een paar oude boekjes.

Hij klimt op de divan en gaat onder de groene bladeren zoet naar de plaatjes zitten kijken.

Ze gaat achter de piano zitten en begint te zingen.

Haar stem jubelt, ze zingt zo mooi!

Zelfs Benny, die wel gewend is aan haar gejubel, luistert met open mond naar haar.

Eline wordt helemaal blij en vrolijk van het zingen.

Ze snapt niet waarom ze gisteren zo'n droevige bui had.

Ze is toch niet zielig en alleen? Iedereen is juist altijd zo lief voor haar.

En straks komt Paul, de broer van Henk. Daar zingt ze altijd mee.

Het is toch heerlijk om met hem samen te zingen?

Ze begint net een nieuw lied te zingen, als het belletje van twaalf uur klinkt.

‘Hoor je dat, Benny, het is tijd om te eten.’

Ze pakt zijn handje en samen lopen ze naar de eetkamer.

De oude mevrouw Van Raat

De sneeuw kraakt onder Elines voeten.

De bontkraag van haar jas komt stijf tegen haar oren aan.

Haar handen zitten lekker warm in een *mof*.

Het is pas november, maar de winter is al begonnen.

Eline heeft net met Paul gezongen en nu is ze op weg naar zijn moeder, de oude mevrouw Van Raat.

Ze is al een tijdje niet bij die lieve mevrouw geweest.

En ze weet dat de oude mevrouw haar erg graag mag.

Zelfs zo graag, dat ze liever had gezien dat Henk met haar was getrouwd in plaats van met Betsy.

Opgewekt en met rode wangen van de kou belt Eline aan bij het huis van mevrouw Van Raat.

Ze wil mevrouw vertellen van Paul. Dat het zo fijn is om met hem te zingen

Maar als ze de kamer van het grote huis aan de Laan van Meerdervoort binnenstapt, schrikt ze.

De oude mevrouw zit zo treurig, zo alleen in die deftige kamer op haar hoge stoel.

Eline vraagt of er iets is.

Zij schudt haar hoofd.

‘Nee, hoor, Eline. Ik ben alleen een beetje eenzaam.

Ik heb nergens zin meer in. Ik lees de krant niet meer, ik ga niet meer uit.

Het gaat gewoon niet meer. Maar, lieve kind, ik heb een goed leven gehad, hoor.'

Dan begint mevrouw te vertellen over haar jeugd, haar lieve man, haar jongens.

Ze wijst naar hun portretjes en haalt mooie herinneringen op.

Het is halfvijf als Eline zich haast om weg te komen. Het begint al donker te worden buiten.

Waarom, waarom?, spookt het door Elines hoofd.

Ze heeft de oude mevrouw gelukkig gemaakt, maar haar eigen goede humeur is weg.

Als zij later oud en rimpelig is, dan moet ze wel veel ongelukkiger zijn dan mevrouw Van Raat. Die heeft tenminste fijne herinneringen ... maar zij, zij heeft niets.

'Mijn God, waarom ben ik zo ongelukkig?

Waarom?', fluistert ze.